

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 33.106/1

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 5 maart 2002 door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "betreffende de oppervlakedelfstoffen", heeft op 7 mei 2002 het volgende advies gegeven :

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe op een duurzame wijze te voorzien in de behoefte aan oppervlakedelfstoffen. Daartoe regelt het de oppervlakedelfstoffenplanning door middel van algemene regels inzake opzet en opmaak van de planning en door middel van een bijzonder en een algemeen oppervlakedelfstoffenplan.

Het ontwerp van decreet bevat tevens een regeling inzake de primaire oppervlakedelfstoffen. In dat verband wordt uitgegaan van het principe van de optimale ontginning, wordt een ontginningsmachtiging ingesteld en wordt voorzien in de mogelijkheid van onteigening. Ook worden bijzondere regels bepaald inzake pacht, vruchtgebruik en huur van percelen, gelegen in een ontginningsgebied en wordt een stelsel van financiële zekerheden opgelegd.

Een aantal bepalingen van het ontwerp van decreet hebben betrekking op de vaststelling van de natuurlijke samenstelling van oppervlakedelfstoffen of strekken tot het bevorderen van het gebruik van alternatieve materialen.

ALGEMENE OPMERKINGEN

1. In de tekst van het ontwerp worden begrippen als "vergunninghouder" en "ontginner" door elkaar gebruikt. Zo komt in artikel 9, § 1, van het ontwerp voor het eerst het begrip "vergunninghouder" voor, zonder dat evenwel in de voorafgaande artikelen melding is gemaakt van een specifieke vergunning ter zake. Uit de redactie van artikel 9, § 1, van het ontwerp valt wel af te leiden dat de vergunninghouder de ontginner is ("...", door de vergunningshouder optimaal ontgonnen worden"). In artikel 14, § 1, van het ontwerp daarentegen wordt van de "ontginner" gewaagd.

Het spreekt voor zich dat, ter wille van de duidelijkheid en bijgevolg de rechtszekerheid, in een normatieve tekst een eenvormige terminologie moet worden gebruikt en dat één enkele term dient te worden gehanteerd om er eenzelfde begrip mee te omschrijven. Indien het daarentegen de bedoeling zou zijn van de stellers van het ontwerp om effectief een onderscheid te maken tussen de "vergunninghouder", eensdeels,

.../...

en de "ontginner", anderdeels, zou zulks duidelijker tot uitdrukking moeten worden gebracht in de tekst van het ontwerp en zouden de twee betrokken begrippen best worden gedefinieerd in artikel 2 van het ontwerp.

2. De indeling van een artikel in paragrafen is niet raadzaam wanneer elke paragraaf slechts uit één lid bestaat en die indeling niet tot een meer duidelijke voorstelling van het ingedeelde artikel kan leiden. Gelet op dat voorschrift ziet men in de artikelen 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 14, 15, 21, 27, 29, 30 en 31 beter af van de indeling in paragrafen⁽¹⁾. In dat geval dienen uiteraard ook de interne verwijzingen naar de betrokken paragrafen te worden aangepast.

3. De ontworpen regeling vertoont raakvlakken met de ruimtelijke ordening (zie bijvoorbeeld artikel 4). Het verdient derhalve aanbeveling om de Vlaamse minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening bij de voordracht, de indiening en de ondertekening van het ontwerp te betrekken.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 2

De definitie van "primaire oppervlaktedelfstof" (7°) zou logischerwijze beter haar plaats vinden onmiddellijk na de definitie van "oppervlaktedelfstof" (3°).

Artikel 3

Voor de inleidende zin van artikel 3, § 2, van het ontwerp wordt de volgende tekst voorgesteld :

⁽¹⁾ De hiernavolgende opmerkingen bij de diverse artikelen van het ontwerp worden gemaakt met inachtneming van de tekst van het ontwerp zoals die om advies is voorgelegd, d.w.z. rekening houdend met de paragraafsgewijze indeling van de betrokken artikelen.

"De in § 1 bepaalde basisdoelstelling wordt nader geconcretiseerd door :"⁽²⁾.

Artikel 4

1. In artikel 4, § 2, van het ontwerp wordt niet bepaald wie de vijfjaarlijkse evaluatie van de oppervlakedelfstoffenplannen zal uitvoeren.
2. In artikel 4, § 4, van het ontwerp dient te worden verwezen naar "artikel 2.1.4. van het decreet van 5 april 1995" in plaats van naar "artikel 4.1.4. van het decreet van 5 april 1995".

Artikel 5

1. De redactie van de inleidende zin van artikel 5, § 2, staat haaks op de opsomming die erop volgt. Beter ware het te spreken van "administraties, instellingen en organisaties, bevoegd voor het beheer van".
2. Uit de memorie van toelichting lijkt te moeten worden afgeleid dat de mededeling van de in artikel 5, § 2, bedoelde gegevens door de administraties, instellingen en organisaties in hoofdzaak gebeurt met het oog op de beschrijving van de maatregelen en acties rond de inzet van substitutiematerialen. Aldus begrepen komt de zinsnede "in het licht van de beschrijving ten aanzien van volwaardige alternatieven", op het einde van artikel 5, § 2, van het ontwerp, neer op uitsluitend de omschrijving van het oogmerk dat aan het inwinnen van de informatie ten grondslag ligt, welk oogmerk niet met zoveel woorden in de tekst van het ontwerp moet worden aangegeven.

⁽²⁾ Dit tekstvoorstel zal moeten worden aangepast, rekening houdend met de algemene opmerking betreffende de paragraafsgewijze indeling van sommige artikelen.

3. Tenzij er een bijzondere reden bestaat waarom in artikel 5, § 3, van het ontwerp - in tegenstelling tot wat het geval is in artikel 5, § 2 - geen melding wordt gemaakt van de "organisaties", doch uitsluitend van de "administraties en instellingen", wordt de terminologie in artikel 5, § 3, bij voorkeur afgestemd op die van artikel 5, § 2.

4. De oppervlakedelfstoffenplannen dienen overeenkomstig artikel 5, § 3, van het ontwerp "ter goedkeuring" te worden voorgelegd aan de Vlaamse regering. Het is niet duidelijk hoe deze bepaling zich verhoudt tot artikel 4, § 1, van het ontwerp, waarin wordt bepaald dat het de Vlaamse regering is die de oppervlakedelfstoffenplannen opstelt. Deze laatste bevoegdheid reikt verder dan uitsluitend de bevoegdheid tot het goedkeuren of niet-goedkeuren van de plannen, waaraan in artikel 5, § 3, wordt gerefereerd. Daarenboven zou het, mede gelet op de draagwijdte van de betrokken plannen ⁽³⁾, neerkomen op een ontoelaatbare bevoegdheidsdelegatie aan de administratie indien deze laatste de plannen zou opstellen en de Vlaamse regering ter zake uitsluitend bevoegd zou zijn om die plannen goed te keuren of niet. Overeenkomstig artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen is het immers de gemeenschaps- of gewestregering die de verordeningen maakt en de besluiten neemt die voor de uitvoering van de decreten nodig zijn. Het beperken van de bevoegdheid van de regering tot het goedkeuren van de betrokken plannen is niet in overeenstemming met de aangehaalde bijzondere wetsbepaling.

5. Overeenkomstig artikel 5, § 4, van het ontwerp dient "na een principiële goedkeuring van de Vlaamse regering" over het algemeen plan het advies te worden ingewonnen van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en van de Sociaal-Economische raad van Vlaanderen. In het licht van deze bepaling is niet duidelijk welke de precieze draagwijdte is van de "principiële goedkeuring" door de Vlaamse regering en of meer bepaald het algemeen plan naderhand nog kan of moet worden aangepast, rekening houdend met de door de MiNa-raad en de SERV uitgebrachte adviezen en door wie die aanpassing dient te worden doorgevoerd. De in het ontwerp beschreven procedureregels zouden op dat punt moeten worden verduidelijkt.

(3) De plannen bevatten, benevens een "beschrijvend gedeelte", telkens ook een gedeelte dat de "maatregelen en acties" bepaalt die op het niveau van het Vlaamse Gewest worden genomen om de in artikel 3 van het ontwerp vermelde doelstellingen te bereiken. Er mag van worden uitgegaan dat dit laatste gedeelte verordenend van aard is.

Artikel 7

In artikel 7, § 1, van het ontwerp vervange men de woorden "het Vlaams Gewest" door de woorden "de Vlaamse regering".

Artikel 8

In artikel 8, § 1, 1°, a), van het ontwerp vervange men de woorden "heel Vlaanderen" door de woorden "het hele Vlaamse Gewest".

Artikel 10

Ter wille van de duidelijkheid late men de inleidende zin van artikel 10, § 3, van het ontwerp aanvangen als volgt : "De ontginningsmachtiging kan enkel worden gegeven ...".

Artikel 11

1. De aanvraag tot ontginningsmachtiging dient overeenkomstig artikel 11, 1°, van het ontwerp "de identiteit, de hoedanigheid en de woonplaats van de aanvrager" te vermelden. Uit artikel 10, § 3, 1°, van het ontwerp lijkt evenwel te moeten worden afgeleid dat de aanvrager een onderneming is. Vraag is derhalve of de redactie van artikel 11, 1°, daarmee voldoende rekening houdt.

2. Op het einde van artikel 11, 5°, van het ontwerp volstaat het te schrijven "bepaald in artikel 10, § 3;" in plaats van "bepaald in artikel 10, § 3, 1° tot en met 4°;".

Artikel 13

1. Het is niet duidelijk wat precies de zinsnede "bij wijze van eenzijdige verbintenis" toevoegt aan het bepaalde in artikel 13, eerste lid, van het ontwerp. Indien, zoals uit de memorie van toelichting lijkt te moeten worden afgeleid, de stellers van het ontwerp willen benadrukken dat de aanvrager expliciet akkoord dient te gaan met het bedrag van de vergoeding, kan worden volstaan met wat nu reeds aan de betrokken zinsnede voorafgaat in de tekst van artikel 13, eerste lid.

2. Ter wille van de rechtszekerheid zou moeten worden geëxpliciteerd welke "betrokkenen", bedoeld in artikel 13, tweede lid, van het ontwerp, van de beslissing in kennis moeten worden gesteld.

3. Overeenkomstig artikel 13, derde lid, van het ontwerp wordt de beslissing met betrekking tot de aanvraag van de ontginningsmachtiging geacht negatief te zijn indien de administratie binnen de gestelde termijn geen beslissing heeft genomen.

Aan dergelijke stilzwijgende besluitvorming zijn evenwel een aantal nadelen verbonden. In de eerste plaats houdt dergelijk procédé het risico in dat de administratie zich in bepaalde gevallen onttrekt aan het reële onderzoek van de betrokken aanvragen. Daarenboven worden impliciete beslissingen gekenmerkt door het ontbreken van een formele motivering en het uitblijven van een bekendmaking. Het hoeft geen betoog dat een expliciete, tijdige beslissing zowel vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid, als vanuit het oogpunt van de bewijsvoering (o.m. inzake de termijnregeling), de voorkeur verdient boven een impliciete beslissing. De voorafgaande bezwaren wegen trouwens nog zwaarder door indien, zoals in artikel 13, derde lid, van het ontwerp het geval is, de impliciete beslissing neerkomt op de weigering van een aanvraag.

Artikel 14

1. Onverminderd de opmerking onder 3 bij artikel 13 van het ontwerp dient, teneinde geen onzekerheid te laten bestaan over de precieze datum waarop de beroepstermijn bij de minister ingaat ingeval van een stilzwijgende negatieve beslissing in de zin van artikel 13, derde lid, in artikel 14 te worden bepaald wanneer in dat geval de betrokken beroepstermijn aanvangt.

2. Uit artikel 13 van het ontwerp lijkt te moeten worden afgeleid dat de beslissing inzake de ontginningsmachtiging ook aan de pachter, de huurder en de gebruiker moet worden meegedeeld. De betrokken personen beschikken evenwel niet over de beroepsmogelijkheid waarin artikel 14 van het ontwerp voorziet. Vraag is of zulks effectief de bedoeling is.

3. Wat de ministeriële beslissing inzake de ontginningsmachtiging betreft, wordt in geen kennisgeving voorzien, zoals artikel 13, tweede lid, van het ontwerp wel voorschrijft met betrekking tot de beslissing van de administratie. Het zou logisch zijn artikel 14 van het ontwerp aan te vullen met een bepaling in de zin van artikel 13, tweede lid.

Artikel 15

1. Er is een gebrek aan overeenstemming tussen de tekst van artikel 15 van het ontwerp en de memorie van toelichting. Zo wordt, wat de aanstelling van de deskundigen betreft, in artikel 15 gerefereerd aan de vrederechter, terwijl het volgens de memorie van toelichting om de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg dient te gaan. De stellers van het ontwerp doen er goed aan de beide teksten beter op elkaar af te stemmen.

2. Naar het zeggen van de gemachtigde van de regering zou het de bedoeling zijn om in de eerste zin van artikel 15, § 1, de woorden "of de houder van de zakelijke rechten" te schrappen. De reden daarvoor werd als volgt aan de Raad van State verduidelijkt :

"De vergoeding voor de eigenaar is jaarlijks. Omdat het weinig waarschijnlijk is dat, na de ontginning, pachter, huurder of gebruiker nog dezelfde zullen zijn of omdat er helemaal geen nieuwe pachter, huurder of gebruiker meer (zal) komen, wordt voor hen slechts een eenmalige vergoeding voorzien. Het eventueel bestaan van een recht van overgang kan worden behouden ten laste van de heringerichte site zonder vergoeding voor de ontginningsperiode".

Deze verduidelijking zou naar het zeggen van de gemachtigde van de regering in de memorie van toelichting worden opgenomen, wat aanbeveling verdient.

.../...

3. In artikel 15, § 1, van het ontwerp wordt geen melding gemaakt van het geval waarin partijen het niet eens zijn met de door de deskundigen geraamde vergoeding. In artikel 15, § 2, van het ontwerp wordt dat geval wel geregeld. Vraag is of artikel 15, § 1, van het ontwerp niet in dezelfde zin moet worden aangevuld.

4. In zowel artikel 15, § 1, als artikel 15, § 2, van het ontwerp wordt melding gemaakt van de vrederechter "van de plaats waar de (ontginnings)percelen zijn gelegen". Er kan, ter wille van de werkbaarheid van de ontworpen regeling, worden overwogen om te refereren aan "de plaats waar de meerderheid van de (ontginnings)percelen is gelegen".

5. Op het einde van artikel 15, § 1, van het ontwerp worden, ter wille van de uniformiteit van de in het ontwerp gebruikte terminologie, de woorden "het ministerieel besluit dat" beter vervangen door de woorden "de ministeriële beslissing die".

Artikel 16

1. In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de onteigeningsaanvraag "alle nuttige elementen (dient) te bevatten waaruit blijkt dat een ontginningsmachtiging niet kan worden verkregen via bovenvermelde procedures en dat aan de voorwaarden van artikel 10, § 3, werd voldaan". Deze verduidelijking zou in de tekst van het ontwerp moeten worden opgenomen.

2. Gelet op de termijnregeling die wordt beschreven in de artikelen 12 tot 15 van het ontwerp is het zeer de vraag of de termijn van zes maanden, die wordt vermeld op het einde van artikel 16, in de praktijk niet te kort en dus werkbaar zal zijn.

Artikel 17

1. Niet alle zakelijke rechten die in artikel 17 van het ontwerp worden opgesomd, ontstaan uit een overeenkomst. Zo kan het vruchtgebruik tevens door de wet worden gevestigd. Vraag is of de stellers van het ontwerp daarmee voldoende rekening hebben gehouden bij de redactie van het artikel.

2. De in artikel 17 van het ontwerp vermelde overeenkomsten "kunnen op ieder ogenblik (worden) beëindigd". De memorie van toelichting doet ervan blijken dat zulks betekent "dat de terreinen (al dan niet bebouwd) ter beschikking komen na het oogsten van de gewassen die erop groeien op het ogenblik waarop de toestemming of de ontginningsmachtiging wordt verleend". Ermee rekening houdend dat het ter zake gaat om een wijze van beëindiging waarin de gemeenrechtelijke regels niet voorzien, zou duidelijker moeten worden aangegeven in de tekst van het ontwerp of dergelijke beëindiging de naleving van een opzeggingstermijn impliceert, van wie in voorkomend geval de opzegging dient uit te gaan en of in dat verband bepaalde procedurele voorschriften moeten worden nageleefd.

Ook zou duidelijker moeten worden vermeld welke de precieze samenhang is tussen artikel 17 van het ontwerp en de gemeenrechtelijke regels. Kan er wat dat betreft bijvoorbeeld van worden uitgegaan dat de wijze van beëindiging van een overeenkomst van vruchtgebruik met toepassing van artikel 17 van het ontwerp moet worden gelezen in samenhang met de artikelen 617 tot 624 van het Burgerlijk Wetboek ("Hoe vruchtgebruik eindigt"), dan kan de vraag worden opgeworpen of de schadevergoeding die met toepassing van het Burgerlijk Wetboek is verschuldigd bij voortijdige beëindiging van de overeenkomst, valt te cumuleren met de vergoeding waarin de ontworpen regeling voorziet.

3. In artikel 17 van het ontwerp wordt tweemaal melding gemaakt van het begrip "huur". Eén van die vermeldingen dient derhalve te worden geschrapt.

Artikel 22

De gemachtigde van de regering heeft meegedeeld dat het niet de bedoeling is om artikel 22 in het ontwerp te behouden. Aangezien dat artikel een afwijking inhoudt op de faillissementswetgeving, zou trouwens moeten kunnen worden aangetoond dat de decreetgever met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen tot dergelijke afwijking zou kunnen overgaan.

.../...

Artikel 23

Ter wille van de duidelijkheid schrijve men op het einde van artikel 23 van het ontwerp "... nadat de administratie het bewijs van de nieuwe financiële zekerheden heeft ontvangen en aanvaard. Op dat ogenblik worden de financiële zekerheden, gesteld door de vroegere vergunninghouder, vrijgegeven" ⁽⁴⁾.

Artikel 29

1. Men redigere de inleidende zin van artikel 29, § 1, van het ontwerp op een meer gebruikelijke wijze als volgt :

"Worden gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en met een geldboete van vijftig tot twintigduizend euro of met één van deze straffen alleen :".

2. In artikel 29, § 1, van het ontwerp kan getwijfeld worden aan de juiste draagwijdte van het begrip strafbare "personen".

Vooreerst rijst immers de vraag of met dat begrip zowel natuurlijke personen als rechtspersonen worden bedoeld. In zoverre de bestraffing openbare rechtspersonen zou betreffen, dient eraan te worden herinnerd dat op grond van artikel 5, vierde lid, van het Strafwetboek een aantal publiekrechtelijke rechtspersonen niet strafrechtelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld en dat indien, wat die rechtspersonen betreft, het de bedoeling zou zijn om af te wijken van de bepalingen van boek I van het Strafwetboek, die bedoeling duidelijker tot uiting zou moeten worden gebracht in de tekst van het ontwerp. In dat geval dient daarenboven toepassing te worden gemaakt van artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, wat impliceert dat met betrekking tot het ontwerp van decreet het eensluidend advies van de Ministerraad is vereist.

⁽⁴⁾ In het tekstvoorstel wordt het facultatieve karakter van het vrijgeven van de door de vroegere vergunninghouder gestelde zekerheid, dat zou kunnen worden afgeleid uit het gebruik van het woord "kunnen", uitgesloten.

Daarnaast kan men zich afvragen of ook de "administraties, instellingen en organisaties", bedoeld in artikel 5, § 2, van het ontwerp, strafbaar zijn met toepassing van artikel 29, § 1, ingeval ze tekortkomen aan de in het eerstgenoemde artikel bedoelde informatieplicht.

3. Zoals artikel 29, § 1, 1°, van het ontwerp is geredigeerd, worden erin uitsluitend de personen bedoeld die onderzoeken "van" de administratie of de Vlaamse regering hinderen. Indien het de bedoeling is om ook het hinderen van onderzoeken "in opdracht van" de administratie of de Vlaamse regering strafbaar te stellen, wordt de redactie van de tekst van het ontwerp best in die zin aangepast.

4. Rekening houdend met de draagwijdte van de artikelen 9 en 20 van het ontwerp, waaraan wordt gerefereerd in artikel 29, § 1, 2°, vervange men in deze laatste bepaling ter wille van de duidelijkheid het woord "personen" door het woord "vergunninghouders".

5. Nog in verband met de verwijzing naar de artikelen 9 en 20 van het ontwerp, in artikel 29, § 1, 2°, kan worden betwijfeld of de erin vermelde strafbaarstelling wel voldoende nauwkeurig en duidelijk is. De verwijzing sluit immers algemene omschrijvingen in zich zoals "het niet optimaal ontginnen", "het niet optimaal valoriseren" en "het niet bij voorkeur aanwenden van niet verhandelbare deelfracties". Van strafbepalingen wordt nochtans bij uitstek vereist dat ze met de noodzakelijke precisie worden geredigeerd, wat in casu evenwel niet op alle punten het geval is.

6. In artikel 29, § 2, van het ontwerp moeten de woorden "de rechtbank" worden vervangen door de woorden "de hoven en de rechtbanken".

Artikel 30

In artikel 30, § 2, 1° en 2°, van het ontwerp wordt respectievelijk melding gemaakt van een "vergunning" en een "milieuvergunning". Het spreekt voor zich dat, indien met deze termen hetzelfde begrip wordt beoogd, één enkele term moet worden gebruikt.

Artikel 31

1. Artikel 31 van het ontwerp strekt tot het wijzigen van een uiteenlopend aantal wettelijke bepalingen. Het is zeer de vraag of deze reeks van wijzigingsbepalingen - die, gelet op wat vanuit legistiek oogpunt gebruikelijk is, in afzonderlijke artikelen zouden moeten worden opgenomen - niet moet worden aangevuld. Te denken valt bijvoorbeeld aan artikel 617 van het Burgerlijk Wetboek (beëindiging van het vruchtgebruik) en aan de artikelen 591 of 594 van het Gerechtelijk Wetboek, gelet op wat in artikel 15 van het ontwerp wordt bepaald met betrekking tot de bevoegdheid van de vrederechter.

2. In de inleidende zin van artikel 31, § 2, vervange men de woorden "een bepaling toegevoegd die" door de woorden "een lid toegevoegd dat".

3. In het ontworpen lid van artikel 598 van het Burgerlijk Wetboek (artikel 31, § 2, van het ontwerp) verdient het aanbeveling om te expliciteren dat het gaat om de ontginningsmachtiging bedoeld in het ontworpen decreet.

4. De opheffingsbepaling van artikel 31, § 3, is te weinig afgebakend om de rechtszekerheid te dienen. Er zou met meer precisie moeten worden vermeld welke onderdelen of artikelen van de wetten op de mijnen, groeven en graverijen, gecoördineerd op 15 september 1919 ⁽⁵⁾, worden opgeheven. Door de gemachtigde van de regering

⁽⁵⁾ Artikel 31, § 3, van het ontwerp heeft het over "de wetten op de mijnen, de graverijen en de groeven, gecoördineerd op 15 september 1919".

werden de op te heffen bepalingen aan de Raad van State, afdeling wetgeving, meegedeeld ⁽⁶⁾.

Artikel 32

Men passe de redactie van artikel 32 van het ontwerp aan als volgt :

"De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt".

⁽⁶⁾ Het zou gaan om de volgende bepalingen van de wetten op de mijnen, groeven en graverijen, gecoördineerd op 15 september 1919 : de artikelen 3 en 4, de artikelen 84 tot 105, en de artikelen 106 tot 112.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT, J. SMETS,	staatsraden,
	G. SCHRANS,	assessor van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. WEEKERS, adjunct-auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. L. VAN CALENBERGH, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

M. VAN DAMME